

Monikansallinen Suomi: uhka, utopia vai tosiasia?

Tosiasia: Suomesta on tultava monikansallinen yhteiskunta. Väite: Suomi ei ole tähän laisinkaan valmis.

Maaseudun Sivistysliiton Globalisaatio ja kansallistunne -hanke julkaisi lokakuussa kirjan "Rohkeutta vai nihkeyttä?". Kirjassa käsitellään - kuten arvata saattaa - suomalaisuuden, suomalaisen kansallistunteen ja globalisaation välistä jännitettä. Kirjan johtopäätös ei ole yllättävä: vahva kansallistunne ja globalisaatio eivät välttämättä ole ristiriidassa. Kansallistunteen pimeää puolta, kuten sulkeutuneisuutta ja muukalaisvihamielisyyttä pitäisi kuitenkin välttää. Samalla kirja esittää, että työperusteista maahanmuuttoa on edistettävä ja rohkaistava.

Ei mitään uutta auringon alla. Lukuisat eri tahot ovat viime vuosina veisanneet samaa virttä: Suomen pitää avautua maailmalle.

ÄSKETTÄIN Elinkeinoelämän keskusliiton johtaja Leif Fagernäs vaati selvin sanoin maahanmuuton edistämistä työvoimapulan helpottamiseksi. Eduskunnan tulevaisuusvaliokunnalle viime vuonna laadittu raportti piti maahanmuuton lisäämistä maamme keskeisenä tulevaisuustavoitteena.

Kyse on siis Suomen tulevaisuuden menestyksen kannalta kriittisestä seikasta: tautemme tarvitsee ulkomaisia käsiä tekemään työtä ja ulkomaisia aivoja luomaan työtä. Asiasta vallitseva asiantuntijajaksimielisyys lähentelee liikuttavuutta.

Miksi sitten väitän, ettei Suomi ole valmis ulkomaisen työvoiman lisäämiseen? Siksi, että Suomi on sulkeutunut, rasistinen ja ulkomaalaisille vaikea yhteiskunta. Lukekaa eteenpäin, jos ette usko.

Elinkeinoelämän valtuuskunta EVAn vuoden alussa julkaisema asennetutkimus on kuvaava. Otetaan esimerkki: "Ulkomaalaisten lisääntyvä maahanmuutto johtaisi epäedulliseen rotujen sekoittumiseen ja heikentäisi kansakuntamme elinvoimaa." 31 prosenttia, KOLMANNES SUOMALAISISTA, on tämän avoimesti rasistisen väitteen kanssa samaa mieltä. Samaisen tutkimuksen mukaan vain 43 prosenttia suomalaisista uskoo, että ulkomaalaisten lisääntyvä työskentely Suomessa toisi maahamme hyödyllisiä kansainvälisiä vaikutteita.

SUOMEN Punaisen Ristin yleiskokous hyväksyi aiemmin tänä syksynä julkilausuman, joka nosti esiin järjestön huolen Suomessa esiintyväsistä rasismista, ja vaati selkeitä toimenpiteitä monikulttuurisen Suomen edistämiseksi.

Tällaisten lukujen ja julkilausumien valossa luulisi, että päättäjät Suomessa olisivat heränneet: suomalaisten suhtautuminen ulkomaalaisiin on yksi Suomen suurimmista ongelmista.

Mutta ei. Poliitikot, etunenässä pääministerimme Matti Vanhanen, eivät ole laisinkaan tilanteen tasalla. Ranskan lähiö-mellakoita kommentoidessaan Vanhanen kehui, miten hyvällä tolalla asiat ovat Suomessa.

Pelkään pahoin, että Vanhasella ei ole minkäänlaista käsitystä siitä, minkä tyyppisestä ongelmasta suomalaisten ulkomaalaismuutossa on kyse. Asiat eivät ole hyvällä tolalla, vaan poissa tolaltaan. Suomi ei houkuttele haluttuja maahanmuuttajia, ei tekemään töitä tai luomaan työtä, koska Suomea ei aktiivisesti kehitetä kohti arkipäivän monikulttuurisuutta ja avoimuutta.

ILMIÖ ON nähtävissä läpi hallinnon. Esimerkiksi kelpaa ulkomaalaisvirasto, jonka johtoon valittiin hiljattain poliisipäällikkö. Virasto on toimintalogiikaltaan lähinnä estämismääräyksien virasto, kun kipeästi tarvittaisiin edistämismääräyksien virasto.

Monikansallinen yhteiskunta on tavoite ja tosiasia, joka Suomen on hyväksyttävä ja johon Suomen on kiireesti pyrittävä, jos se aikoo säilyä taloudellisesti menestyvä ja kilpailukykyisenä yhteiskuntana. Monikansallista yhteiskuntaa ja sen hyvinvointia tulee edistää kaikilla tasoilla: urheilukentiltä työelämään ja kouluihin. Maahanmuuttajia ja vierastyöläisiä ei pidä kohdella erityistapauksena, vaan normaalin osana yhteiskuntaamme.

Kirjoittaja on Sarajevossa asuva tutkija ja toimittaja

Asiat eivät ole hyvällä tolalla, vaan poissa tolaltaan.